

zákonem o zabírání bytů. Poněvadž naříkané rozhodnutí za jiný byt kdekoli pokládá také byt ve Vídni, tedy byt v cizím státě, a na tomto předpokladě vyslovuje zabránění bytu v zdejším státním území, vyložilo i použilo nesprávně zákon a bylo je proto zrušiti po rozumu § 7 zák. o správ. soudě.

Č. 562.

Zabírání bytů: I. * Poživatel domu jest stranou zúčastněnou ve smyslu § 11 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. — II. Právní věta stejná jako u č. 511.

(Nález ze dne 25. října 1920 č. 9956.)

Prejudikatura: nál. ze dne 6. září 1920 č. 6544, sbírky č. 511.

Věc: Frant. a Josefa Žateckých v Praze proti společnému bytovému úřadu v Praze o zabránění místností.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro vady řízení.

Důvody: Společný bytový úřad v Praze nálezem ze dne 15. července 1920 zabral podle § 8, odst. 2 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n. v domě čp. 174 v Nuslích v I. posch. pokoj, poněvadž je v něm uloženo obilí a oves, kteréž věci lze bezpečně uložit jinde.

Vzhledem k výtce stěžovatelů, že nejsou ani vlastníky domu č. 74 ani majiteli zabraného bytu, takže nejsou na věci zúčastněni, jakož i hledě k tomu, že stěžovatelé přes to rozhodnutí společného bytového úřadu věcně berou v odpor, musel se nejvyšší správní soud obíratí předem otázkou, zda stěžovatelé jsou k stížnosti legitimováni. Soud tuto otázku zodpověděl kladně, uváživ toto:

Pro stěžovatele vázne v knihovně vložce č. 74 kat. obce Nusle na domě čp. 74 doživotní bezplatné právo poživací a dle postupní smlouvy, zakládající ono oprávnění, jsou stěžovatelé povinni platiti státní daně a jiné dávky po dobu práva poživacího.

Vzhledem k tomu a k ustanovení § 509 o. z. o. jsou stěžovatelé dle obsahu svého oprávnění postaveni na roveň vlastníkům domu a nutno je proto považovati za legitimované ke stížnosti.

Stížnost vytýká naříkanému rozhodnutí, že žalovaný úřad zabrav pokoj onen dle § 8, č. 2 cit. zák., nevyřkl v naříkaném rozhodnutí, kde jinde lze věci tam uložené — obilí a oves — bezpečně uložit, spokojiv se pouze s výrokem prostým, že možno věci tam uložené bezpečně uložit jinde.

Výtka ta jest oprávněná. Ustanovení § 8, č. 2 nelze vykládati tak, že byt — zde nesporně pokoj, užívaný po několik let za sýpku — možno zabratí, pak-li zjištěna absolutní a všeobecná možnost věci ze zabrané místnosti uložit jinde, což o věcech movitých — zde o obilí — nesporně vždy tvrditi lze, nýbrž že nutno zjistiti v zabíracím usnesení konkrétní možnost onoho uložení, totiž zjistiti určité jiné místnosti, jejich způsoblost k uložení věcí, jakož i možnost strany s místnostmi těmi disponovati.

Názor ten projevil nejvyšší správní soud v nálezu ze dne 6. září 1920 č. 6544 (Boh. č. 511), na jehož odůvodnění se odkazuje.

Řízení předcházející zabráněno touto otázkou se nezabývalo, ač stěžovatelem výslovně při šetření konaném namítáno, že místnosti nutně třeba pro sklizené s polností a vymlácené obilí, které nelze jinde uložit.

Nedostatek tento stížností vytýkaný tvoří podstatnou vadu řízení a bylo naříkané rozhodnutí zakládající se na tomto řízení dle § 6 zákona o správním soudě zrušeno.

Č. 563.

Horní právo: I. * Obec není legitimována přiváděti k platnosti v řízení zavedeném za účelem vymezení chráněného pásma proti horním podnikům nároky vlastníků jednotlivých objektů na určení ochranného pilíře proti nebezpečí z provozování hor (§§ 17, 99 hor. zák.) — II. * V otázce dle § 234 hor. zák., která strana zavdala podnět k jednání, nerozhoduje okolnost, která strana o úřední jednání zažádala, nýbrž která k úřednímu jednání svou činností nebo svým chováním zavdala podnět. — III. * Strana, jež se účastnila při komisionálním řízení za účelem vymezení chráněného pásma, nebo již byl posudek znalců sdělen k podání případných námitek, nemůže námitky proti věcné stránce posudku toho uplatňovati teprve v oprávněném prostředku. — IV. * Otázky, zda při vymezení chráněného pásma za účelem zachování a rozvoje obce proti horním podnikům bylo zvoleno území k zastavení vhodné a zda pásmo určeno bylo v míře dostatečné, jsou otázky skutkové, nikoli právní a jejich řešení může býti přezkoumáno nejvyšším správním soudem pouze v mezích § 6 zák. o správním soudě. — V. * Horní úřady vymezující chráněné pásmo za účelem zachování a rozvoje obce proti horním podnikům (§ 220 hor. zák.) nejsou vázány potvrzeným plánem polohy.

(Nález ze dne 25. října 1920 č. 10106.)

Věc: Obec Košťany proti báňskému hejtmanství v Praze o stanovení chráněného pásma.

Výrok: Naříkané rozhodnutí ze dne 27. června 1918 č. 8072 zrušuje se pro nezákonnost; naříkané rozhodnutí ze dne 3. dubna 1918 č. 4158 zrušuje se pro nezákonnost, pokud jde o výrok o útratách řízení. Jinak se stížnost zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Podáním ze dne 27. dubna 1916 zakročila stěžovatelka u revírního úřadu v Teplicích o určení chráněného pásma k zachování obce a za účelem zajištění jejího dalšího rozvoje na základě a v mezích schváleného plánu polohy, poukazujíc jednak k rychle postupujícímu a již i do obvodu obce zasahujícímu dolování, jednak k rychlému vzrůstu svého obyvatelstva a spojenému s tím stavebnímu ruchu. Na základě provedeného vyhledávání vydal pak revírní úřad v Teplicích v souhlasu s okresním hejtmanstvím tamtéž nález ze dne 10. října 1917 č. 8913, jímž určil a) k zajištění nynějšího stavu obce Košťan ochranný pilíř (v mapě modrou čarou vyznačený) a dále b) k zajištění dalšího rozšíření